

HA 2/5-94

Har innvandrerne bruk for norsk?

På den ene side får de stemmerett ved kommune- og fylkestingsvalg bare etter 3 års botid. De får statsborgerskap uten krav til å kunne norsk eller et annet skandinavisk språk! Myndighetene kan ikke ha sett konsekvensene av denne mangel på framsyn.

Man kan ikke godt forlange norsk som krav før domfellelse og fengsel. Men 11. mai fortalte NRK radio at innvandrernes rettssikkerhet forskjertses i norske fengsler, fordi domspapirene ikke er på innvandrernes eget språk. Nylig fikk en tamill, norsk statsborger, medhold fra en FN-komité i at han burde vært dømt av sine likemenn. Han hadde fått seks års dom for narkotikasmugling, av en lagmannsrett med vanlige nordmenn som meddommere. En «norsk statsborger» er ikke uten videre norsk statsborger.

Klassekampen forteller 22. april at portugisere fikk sparken i Color Line fordi manglende norskkunnskaper var en sikkerhetsrisiko. En meget positiv kronikk i Aftenposten 29.4. om innvandrere og norskopplæring konkluderer med spørsmålet: Tror vi fortsatt at alle innvandrere kan og vil integreres?

De som søker statsborgerskap gjør det vel ikke først og fremst ut fra et inderlig ønske om integrering, men fordi passet beskytter, blant annet mot utvisning. Er å kunne norsk et urimelig krav? En artikkel i Aftenposten 9. mai viser at testresultatene i norsk for fremmedspråklige stadig blir bedre. Det finnes altså et vel kvalifisert apparat for å lære innvandrerne norsk og vurdere resultatet. Et annet «apparat» til testing av norskkunnskaper er arbeidsgiveren, arbeidsplassen.

Men hvis innvandrerne får alle velferdssamfunnets tilskudd, sosialhjelp og trygdeordninger, dessuten stemmerett og i sin tur statsborgerskap, hvilket motiv er det da igjen for å prøve og lære

et så vanskelig språk som norsk. Er det brutalt å forlange et minimum av norskkunnskaper som motytelse? Ville det ikke være en fordel for alle parter at landets innbyggere snakker samme språk?

Anton Olstad.

106032